

Ο ΔΙΔΑΣΤΟΣ ΤΗΣ ΓΒΔΟΜ' ΔΟΣ

ΤΗΣ ΣΟΙΕΤΤΕ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΤΟΜΠΟΣ, σκύλος γάτας μπουλ-
νιόκ.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, γατίτσα, Περ-
σική.

(*Η σκηνή παίζεται ένα ηλιόλου-
στο χαγιάτι. Είλε άπομοσήμερο,
κι' έλοι στο σπίτι κοιμούνται. Ο*

σκύλος και η γάτα είναι ξαπλωμένοι στον ήλιο. Η γάτα λαγομαϊμά-
ται κάνοντας «ρονρόν» και ο σκύλος ετριφογγρίζει.)

ΤΟΜΠΟΣ Κοιμάσαι ; Σ' άκούω να ροχαλίζεις.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Δίν ροχαλίζω, κάνω «ρονρόν».

ΤΟΜΠΟΣ.— Τό ίδιο είναι.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Δίν είνε καθόλου τό ίδιο.

ΤΟΜΠΟΣ.— Φαίνεται σάν ψόφια... λές και τό τομάρι σου δέν έχει
τίποτα μέσα.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Πρέπει νάνα κανείς χονδρός σόν κι' έσένα ;

ΤΟΜΠΟΣ.— Μοί φαίνεται πάντα σά νάσαι άρρωστη.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Πάρε νά φλαβής, θέλω νά κοιμηθώ. * κόσμος
κοιμάται μετά από τό φαί.

ΤΟΜΠΟΣ.— Δέν μπορώ νά κοιμηθώ.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Παράφραγες πάλι γι' αυτό.

ΤΟΜΠΟΣ.— Δίν εν' αυτός ό λόγος. Μ' ένοχλούν οι μυτίγες. Δέν
κάνω άλλο παρά νά χτυπάω τίς μυτίγες μου στόν άέρα, χωρίς νά
πίνω ούτε μιά... Είλε μιά άπ' αυτές πού τάβαλε μέ τή μητή μου.

Κοντεύε ν' αλιθωθώσω, κυττάζοντάς της. 'Ανά-
θεμα και στόν ήλιο και στις μυτίγες και σέ όλ'ι...
(*Αναστενάζει.*)

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (άνοίγοντας τά σταχοπράσι-
να της μάτια).— Κατάφερες νά μου κόψης τόν ύπνο
μου. Έμένα δέν μ' ένοχλούν η μυτίγες. Ούτε τίς
νοιάθω. Νά έχεις τή μαγιά νά χαλάς τήν ήσυχία
τόν άλλων...

ΤΟΜΠΟΣ.— Ξύπνησες μέ τίς κακιές σου !.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Άς μή μ' έξυπνωσες...

ΤΟΜΠΟΣ.— Κι' έγώ περιμένα καμμιά πα-
ρηγοοά...

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι παρηγοιά θέε άφού ζ-
χεις βαρυστομαγιά ; Τά συνειδημένα σου...

ΤΟΜΠΟΣ.— Τι έγώιστρια πού είσαι!

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Σάρματα ζήστετε τι θά πη
εγώισμός και σά και όλα τά *Δίποδα* ! Για σάς
εν' έγώισμός νά θέλη κανείς τήν ήσυχία του. Νά
έχη τά γούστα του, τά καμάρια του, τίς όφες
τής μοναξιάς.

ΤΟΜΠΟΣ (πεισοπαθώντας νά καταλάβη).—
Είλε φορές πού δέν σέ καταλαβαίνω τι θέε νά
πής. Μιάς μικροδεμένη... Έπειτα σέ βρίζω πολύ
άδικη γιατί βλέπω ότι σού φροντίζω πολύ καλά.
Νισσορίζεις ; Σού άνοίγουν άέουσες τήν πόρτα.
Ανεβαίνεις στό γραφείο τού άφέντη τήν ώρα
πού αυτός «γρατσοουνάει» πάνω στό χαρτί ; Τό
βρίζεις διασκεδαστικό κι' άρχίζει νά γελάει. Κου-
λουφάζεται πάνω πάνω στόν καναπέ ; Σέ χαι-
δεύουν. Τι παρηγοιώνσαι ;

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (μέ δυσπιστία).— Δέν παρα-
ποινέμια, μά πού νά καταλάβης έού από ψυχο-
λογία...

ΤΟΜΠΟΣ.— Μή μιλάς έτσι γρήγορα. Δέν σέ
καταλαβαίνω...

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (κοροϊδευτικά).— Μή κου-
ράζεσαι ! Βλάπτει στή χώνευσί...

ΤΟΜΠΟΣ, (χωρίς νά προσέξη τήν ειρωνία).— Έχεις δικιο. Δέν
έξω τί έχω σήμερα κι' είμαι παρηγοιωτής, μά έχω τήν ιδέα πώς
έμένα παραμελούν και σά παρηγοιώνσαι.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Λογική σκύλου ! Έγώ όσα κι' άν μου δίνουν τόσο
πού πολλά ζητάω...

ΤΟΜΠΟΣ.— Αύτή είναι άδικακρία.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Κάνε και σά τό ίδιο.

ΤΟΜΠΟΣ.— Έγώ έχω μέρες πού είμαι πολύ εύχαριστημένος.
Νομίζω πώς όλος ό κόσμος είναι δικός μου και τότε ζέρεις τί γίνεται.
Έχει πού νομίζω ότι είμαι εύτυχής, ή κυρία μου μ' άρπάζει και μου
χώνει διά της βίας μέσα στό στόμα έκείνο τό άπαίσιο πράμα...

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τό ρετανόλαδο. Ξέρω, έκανε νά μου τό δώση
κι' έμένα μιά μέρα σάν ήμουνα μικρή, μά αντίστάθηκα μέ τά νύχια
και τά δόντια μου και τήν έκανα νά μ' άφήση, θέλοντας και μή. Δέν
μού ένάνανε αυτό τ' άστείο.

ΤΟΜΠΟΣ.— Έγώ δέν θά μποροοά ποτέ νά τήν δακώσω ! Τήν
άγαπώ τήν κυρία μας !

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Έγώ, άν μουκανε όσα σού κάνει, δέν θά τήν ά-
γαποοά. 'Όταν σέ βλέπω μέσα στό μπάνιο...

ΤΟΜΠΟΣ.— 'Ω ! μή μου τό θυμίζεις ! 'Όταν τήν άκούω μονάχα
νά μέ φωνάζη τρέμω... Κι' έκείνο τό πράγμα πού τριβεί άπάνω μου

και βγάζει άφρούς και μου τσού-
ζει τά μάτια ! Φοίχη ! Ούτε νά τό
θυμάμυι... Κ' ύστερα νομίζω διαγ-
κώς πώς θά πνιγώ και δός του μέ
τριβεί, και δός του μέ βουτάει στό
νερό !

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (συγκινημένη).
— 'Ηούχασε, ήούχασε !..

ΤΟΜΠΟΣ.— Μά σέ είδα κι' έσένα μιά μέρα κυρμένη κάτω από
τήν τουαλέττα και τήν κυρία μ' ένα σρουγγάρι στά χέρια...

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (τριτοπαμμένη, κατεβάζοντας τήν ουρά της).—
Αύτή είναι παλιά ιστορία, Είχα λερώσει τήν κυλοτιτσία μου. Τής έ-
δωσα ώστόσο όχι και λίγες γκατσοουνιές και τής κράτησα θυμό όλο τ'
άπόγεμα.

ΤΟΜΠΟΣ.— Έγώ δέν μπορώ νά τής κρατήσω θυμό. Τά ξεχνώ
άμέσως όλα.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (μέ περιφρόνησι).— Και γλύφεις τό χέρι πού σέ
δέρνει. Τό ξέρω.

ΤΟΜΠΟΣ.— Ακριβώς, όπως τό λές.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Αύτή δέν είναι άξιοπρέπεια. Ντρέπομαι για λο-
γαρισμό σου. Αγαπάς όλο τόν κόσμο. Μοιάζεις μέ δημοσιο κήπο...

ΤΟΜΠΟΣ.— Τι θέε νά ριχνομαί άγριεμένος σ' όλους τούς φί-
λους και τίς φίλες τών άφενεικών μας ; 'Επειτα όλοι αυτοί έξέρουν τ'
δνομά μου. Μού μιλούν, μέ χαιδεύουν...

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Συχαίνομαι τά καινούρια
πρόσωπα.

ΤΟΜΠΟΣ.— Μήπως έγώ π' αγαπώ ; Άγα-
πώ μόνο τήν κυρία και τόν άφέντη.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Έγώ αγαπώ τόν κύριο.

ΤΟΜΠΟΣ.— Ού ! Τόχω καταλάβει πώς αγα-
πάς μόνο τόν κύριο.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Συνεννοοοομαστε πού καλά.
Δέν έχει πολλά λόγια. Γρατσοουνάει μέ τήν πένα
του πάνω στό χαρτί και κάνει ένα χροτί σάν
ποντίκι κι' όταν παίζω μαζί του φαίνεται έν-
θουσιασμένος. Σάν παίγνω φόρα κι' όρμάω πάνω
στό χαρτί του δέν θυμάνει ποτέ κι' όταν νια-
ουρίζω σήκωνται άμέσως και μ' άνοίγει τήν
πόρτα. Ένώ έκείνη μέ διώχνει πάντα, όταν μέ ίδθ
στον καναπέ. Κάποτε μάλιστα μέ κοροιδείει και
μού χαιδείει άνάποδα τή γούνα μου.

ΤΟΜΠΟΣ.— Είσαι πολύ δύσκολη ! Δέν λέω
τόν αγαπώ και τόν άφέντη, μά ή κυρία είναι άλλο
πράμα... Και τά πειράγματά της μ' άρέσουν. Ξέ-
ρεις τί μουκανε σήμερα ; Σήκωσε τ' αυτί μου
και έμπηξε μιά φωνή μέσα εκεί, πού τήν αισθάν-
θηκα στό υαλό μου.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι φοίχη !

ΤΟΜΠΟΣ.— Κείνη τή στιγμή μ' έπιασε σάν
τρέλλα, μά ύστερα τό ξέχασα.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Έγώ θά τής ξερωοοοα
μέσ' στά ποδινα...

ΤΟΜΠΟΣ.— Σού είπα τήν αγαπάω. Έπει-
τα έχουμε και τίς όφες μας πού παίζουμε. Πέ-
φτει κατάχαμα και κάνουμε κι' οι δύο σάν τρέλ-
λα όσπου τής άρπάζω τ' αυτί κι' άρχίζει και
φωνάζει.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Σαχλαμάρες !. Κ' ύστερα
πάς και κανείς τά γλυκά μάτια στή μαγειρίσα.

ΤΟΜΠΟΣ.— Κι' έού στό μικρό γάτο τού
γείτονα.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (ζερό).— Αύτή είναι δική μου δουλειά.

ΤΟΜΠΟΣ.— 'Όραία κατάκτησις ! Νά τά βάξης μέ τά μουρά.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Έμένα μ' άρέσει. Είλε γερός, καλοδεμένος κι'
έχει παράξενα χρώματα.

ΤΟΜΠΟΣ.— Έμένα τά αισθήματα δέν μου λένε τίποτα. Έπειτα
νά σου πώ τήν αλήθεια: Καθώς είμαι μικροκαμμένος είναι δύσκολο
νά βρω τό τάφι μου. Η σκυλιτσία του κτήματος μ' άρέσει πολύ, άλλα
είλε πολύ υπηλώτερη μου. Η άλλη πάλι ή λαγονία είναι κι' αύτή τού
γούστου μου, μά είναι γίγας. Καλύτερα νά μη τό σκέπτομαι.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (σηκώνεται και τεντώνεται).— Μ' όλα αυτά χ-
σασε τόν ύπνο μας. Πάει τ' άπόγεμα μας. Σέ λίγο θ' άρχίσω νά βρω-
δάζω.

ΤΟΜΠΟΣ.— Η κυρία σηκώθηκε. Κι' άν κρινώ από τίς έτοιμα-
σιές πού βλέπω θά πάμε περίπατο. Τι χαρά !

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Έγώ θά πάω μέ τόν κύριο. Θά κάτση στό γρα-
φείο του, μέ τή μικρή λάμπα και θ' άρχίσω πάλι τής γκατσοουνιές
τόν πάνω στό χαρτί. Θά παίξω λίγο κ' ύστερα θά κουλουριασώ μέσα
στό καλάθι μέ τά χαρτίτα μου και θά κερδίσω τόν ύπνο πού έχασα !

* Α ! τί άδωρησέ πού είναι ή ζωή !

ΤΟΜΠΟΣ.— Έγώ θά πάω μέ τήν κυρία. Θά συναντήσουμε στό

ΤΟΜΠΟΣ.— Ανεβαίνεις στό γραφείο τού
άφέντη, τήν ώρα πού γρατσοουνάει πάνω
στό χαρτί...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Λ. MARSOLLEAU

Ο ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ ΧΗΡΟΣ

Ίσιδωρος ήταν ο κλητήρας τών γραφείων μας, στην έφημερίδα μας «Τύμπανον».

Ήταν ένας γεροντικός αγαθός, με γκριζα μαλλιά και τιμημένος με το στρατιωτικό μετάλλιο, γιατί είχε υπηρετήσει άλλοτε έποχίας ως λογιστής τής Γαλλίας σ' ένα συνταγμα Κυνηγών.

Από το ενδύσειον περιθώριον, του έδινε, κατά τή γνώμη μου, το καλύτερον, δικαιώματα σ' ένα τεμπέλιον παρών. Νόμιζε πως είχε υπηρετήσει άλλως άρκετά, γιά να μήν έχει παιδά ζήλο στή δουλειά του. Και, γιά να βεβαιωθείτε, σ' όσες λίω μόνο ότι τ' γραφεία του «Τυμπάνου» από άπόψεως καθαραιότητας ήσαν άπείρηστο. Τα στρούματα τής σκόνης π άκωναν όλοένα στή ράχη τών τώμων που ήσαν άρραδιασμένοι σε μία βιβλιοθήκη ή όποια άγνόησε πάντοτε τήν ύπαρξή του φτερού.

Θά μπορούσε κανείς να γράψη τή λέξη «γυροφώνη» με τή άκρη του δοχτύλου του, πάνω σε όλα τα γραφεία τής συντάξεως, που τόσο ή σκόνη ήταν παντού άφθονη άπλωμένη.

Όσο γιά τα καλαμάκια, ποτέ δέν είχαν μέσα μελάνη. Κι' όσο γιά τα πατώματα, αυτό πενά θύμιζαν τους κλασικούς σταύλους του Αγίου. Ο Ίσιδωρος μας δέν ήτοιαζε καθόλου με τόν Ήρακλή και μονάχα ή ιδέα όνός καθαρισμού τών διαμερισμάτων που ήσαν έμπιστευμένα στις φρονιδες του, τόν έκανε ν' αναστρέφεται.

Μά οι δημοσιογράφοι εινε καλά παιδιά. Και, άντελώς αντίθετα προς τους άρβιβίστες και τους νεοπλουτίους — ίσως γιατί οι ίδιοι πολύ σπάνια κατορθώνουν κάτι στή ζωή — εινε επίεικες προς τους ύφισταμένους των και καλόκαρδοι στους ύπρητες των.

Έτσι ο Ίσιδωρος δέχονταν άνάκι επιτιμήσεων και μομφών γιά τήν άπεράντου μακαριότητα τεμπελιά του και τήν παροιμιώδη άκαθαρία τών γραφείων, χαμόγελα, γλυκόλογα, χειραφίες όλο τή χρόνο και μπουναμάδες τής πρωτοχρονιά.

Ο Ίσιδωρος ήταν παντρεμένος, έπειδή δέ έπιανε κάθε μέρα τόν πόστο του στις δύο τή άπόγευμα όνός αντίπαλο τής έφημερίδος, γεμμάτιζε κάθε μεσημέρι στο σπίτι του. Τό βράδυ του έφερον τόν δειπνο του στή γραφεία ή γυναικα του. Τό έρωσε αυτό τόν δειπνο όλομόνοχος, μά από τόν ύφος του έδειχνε πως δέν έπιανε καθόλου εύχαριστημένος άπ' αυτό... Πως να εύχαριστηθή ο άνδρωπος από σκέτες φακές ή από μία σούπα κρύα; Κ' έτσι καθώς έρωσε εινε τόν ύφος του άνδρωπου που κάνει μία άγγαρεία, που τρώει γιά να ζή και δέν ζή γιά να τρώη, πράγμα που θά τού άρεσε περισσότερο..

Έξαφνα, μία μέρα, έπληθε ή κατάσταση. Η γυναικα του Ίσιδωρου τα κακόρεσε... Άμέσως μετά τόν μοιραίο, ο κλητήρας μας έρωσε τρέχοντας στή γραφεία του «Τυμπάνου» και μόλις άνοιξε τόν ταμείο παρουσιάστηκε στή θυρίδα τόν τόσο δακρυβερχέτο, ώστε τόν πρόσπο τού ήτοιαζε περισσότερο με μουσκεμένο σφουγγάρι παρά με άνδρωπική μορφή.

Ο διαχειριστής μας συγκινήθηκε τόσο, ώστε τόν λιγότερο που μπορούσε να κάνη γι' αυτόν, ήταν να τού δώση δύο μηνών μισθός έλεγε στενάχοντας ο Ίσιδωρος.

Έκείνο τόν καιρό, βλέπετε, οι διαχειρισταί είχαν καρδιά, και ή «κυρία προκαταβολή» δέν είχε πεθάνει άκόμα.

Τό βράδυ, όταν οι συντάκται πήγαν στή γραφεία, τόν πράγμα ήταν πιο συγκινητικό άκόμα. Ο Ίσιδωρος δέν ήταν πειά σφουγγάρι... Εινε με-

πάρκο ένα κύριο που τής κάνει τά γλυκά μάτια. Μά έγω ήληεύω. Και θά τού δοχτώσω πάλι σή μερα κανένα δάχτυλο, που θά μου πάει;

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.—Τι κακός που είσαι!

ΤΟΜΠΟΣ.— Δέν είμαι κακός. Ζηλεύω. Έσύ δέν ζηλεύεις;

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Όχι! Κι' ο κύριος χαιδέυει συχνά τή δακτυλογράφο του.

ΤΟΜΠΟΣ.—Και δέν θυμώνεις;

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.—Γιατί να θυμώσω; Εινε κι' εκείνη ή καυμένη σά γατίτσα. Με κόκκινα μυτερά νύχια και γαλανά μάτια. Μονάχα ούρα δέν έχει... Τι κρίμα!

ΤΟΜΠΟΣ.— Κι' αυτός που κάνει έρωτα στήν κυρία έπειδή δέν έχει ούρα να κονήθη, κουνεί τόν κεφάλι του. Μά έγω δέν τόν αγαπάω.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι άγαπάς έσύ, έπί τέλους;

ΤΟΜΠΟΣ.— Έσένα!

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.—Μωρέ μούτρα!... Πφ!

(Φεύγει περήφανη, με τήν ούρα ψηλά, σάν παχαλιγή λουπάδα).

ταβλήθη σε... καταράκη δακρύων!

Ζήτησε από τόν διευθυντή μία μικρή συμπληρωματική ένισχυσι κι' όχτώ μέρες άδειας! Άγαπούσε τόσο τή μακαριότητα! Συλλογιστήτε λοιπόν... Τήν είχε παντρευτή τόν καιρό που ύπηρετούσε άκόμα στή στρατό... Ήταν ή πιο όμορφη κοπέλλα τού χωριού του... Κ' ή πιο τίμια. Ποτέ δέν είχαν φιλονικίες, είκοσι χρόνια τώρα που ζούσαν παντρεμένοι... Ποτέ δέν είχαν άλλώς μία λέξη... Ήσαν πάντα σύμφωνοι όπως και τήν πρώτη μέρα τού γάμου τών!

Και καθώς μας τάλεγε όλ' αυτά ο Ίσιδωρος, δός τού κι' αναλύσαν σε κινούργια δάκρυα και κινούργιους λυγμούς...

Όλος ο κόσμος εινε συγκινηθη... Κι' ο καθένας, κατά τή μέσα του, προσπάθησε ν' άλαφρώση τόν πόνο του. Άλλος με πορηγορητικά λόγια, άλλος με κανά-δύο ταλληράκια.

Κ' έκείνος τά δέχονταν όλα με τήν ίδια εύγνωμοσύνη. Καυμένη Ίσιδωρος!...

Τήν έπομένη, όλ' ή σύνταξη τού «Τυμπάνου» συνάδευσε τιμητικά ός τήν τελευταία τής κατοικία, τή συντροφισσα τού Κερβέρου τού άντιθαλάμου μας.

Πρέπει να πώ έδώ ότι ο τεράστιος πόνος τού Ίσιδωρου, μās φανόταν κάπως δυσανάλογος εν σχέσει προς τήν άπόλαση που είχε πάθει... Ήταν άφραία ή μακαριότητα; Χρ!... Σάν γέροκο άλογο τής χωροφυλακής, γεμά ο άποστήματα. Τήν έφερα γιατί τή βλέπουμε σανά που έφαινε τόν δειπνο τού σούζου τής... Ήταν τίμια; Μπορεί να ήταν κατά τή τελευταία χρόνια, άφού περνούσε τόν σούζο τής κατά δέκα χρόνια, τολλάχιστον... Κι' αυτός δέν ήταν πειά καθόλου νέος ο φτωχός. Όσον άραφά τήν άρρωσία με τήν όποια ζούσε τόν άνδρωγγο, όχημα φροιά, αλλά είκοσι, έκατό, είχαμε άκούσει τόν Ίσιδωρο και τήν κ' Ίσιδωρου ν' άλλαζον, τή στιγμή που έκείνη έφαινε με τή πάττα τής τυλιγμένα σε μία πετσέτα, λόγια τρυφερά όπως αυτά: «Καμήλα!» ή «Γέρο μούργος!»...

Πάντως, παρ' όλ' αυτά, ο Ίσιδωρος ήταν τόσο συντηρημένος στή κομητήριο και τόσο με τόν ύφος του φρονιόταν σάν να μās λέη: «Κρατήστε με γιατί θά σκοτωθώ», ώστε αναγκαστήκαμε να τόν τροφήσουμε διά τής βίας από τόν χείλος τού τάφου τής μακαριότητας.

— Τι θ' άπογίνα τώρα; ώλόλυξε. Τι θά άπογίνα όλομόνοχος κ' έρημος σάν τόν σκυλί; Ά! τά έχασα όλα νομίζεις!...

Τόν παρηγορήσαμε όσο μπορούσαμε σ' ένα μιάρ, έξαντιλώντας όλη μας τήν εύλογιστία και προσφρονιάς τού μισή ντουζίνα ποτήρια ύφνέτι με λάχαιρο... Έτσι έξαναγύρησε στή σπίντ του, στυλι σ' τόν μεθύσι, μά λιγότερο πιναρόμενος...

Δύο μήνες κατόπιν—εινε ανάλαβει έντωμεταξύ τή καθήκοντά του και τά έξακουσε πάντοτε με τήν ίδια... άκαθαρία—ο Ίσιδωρος έπανακαρυσίαστηκε ένα πρωί στή ταμείο και ζήτησε πάλι δύο μηνών προκαταβολή.

— Τά θέλω γιά να κάνω μνημόσυνο στή μακαριότητα, έξηγήσησε.

Φυσικά έπληρε τήν προκαταβολή. Κι' άπ' αυτή τήν ήμέρα, κάθε δεκαπενθήμερο παρουσιαζόταν στή ταμείο με μισοκακόμοιρο ύφος και ζητούσε προκαταβολή γιά μνημόσυνο τής μακαριότητας.

— Πάλι μνημόσυνο! τόν ρωτούσε ο ταμίας.

— Τι να κάνω; άπαντούσε. Ήταν τόσο καλή ή καυμένη!...

Τά μνημόσυνα αυτά τράβηξαν σε μάζοχος. Ο Ίσιδωρος έπιανε τά λεπτά, πήγαινε σε μία ταβέρνα κι' έπιανε ύπερ άναπαύσεως τής ψυχής τής μακαριότητας.

— Τής έκανε μνημόσ — σινονί! όπως έλεγε.

Ός που στή τέλος, μία βραδυά έσκασε από τόν πολύ κρασί και πήγε να τήν συναντήση στόν άλλο κόσμο!...

ΣΥΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμπορείτε οικονομίας, έσοτα μικράς, άν δέν σας περισσέουν πολλά. Καταθέτετε αυτάς εις τόν Ταμειυτήριο τής Έθνικής Τραπέζης. Έτσι άσφαλίζετε έντελώς τά λεπτά σας και μαζί με τούς τόκους, σχηματίζετε σιγά — σιγά ένα σεραστών κεφάλαιο, άπαιρητόν διά τή γεράματα και διά κάθε έκτακτη άνάγκη τής ζωής σας.

Έπιανε κάθε μέρα τόν πόστο του, στίς δύο τή άπόγευμα...

Τού έδωσε δύο μηνών μισθός προκαταβολή